

## Náboženství ano či ne?

Často rodiče stojí před volbou, jestli přihlásí své dítě na náboženství nebo raději do nějakého kroužku. Jestli není lepší, když se bude více věnovat cizímu jazyku, protože to je dnes důležitější. Když se zamyslíme nad vývojem společnosti, konstatujeme, že po morální stránce upadá. Pro zajištění lepší kariéry se často používá podvod. Manželství se rozpadají, věrnost nic neznamena. Člověk není ochotný uznat svou chybu, natož odpustit druhému. Všichni chceme žít v hezkých vztazích, přejeme našim dětem šťastný život. Křesťanství je program, který nabízí řešení. Naše víra nemá být berličkou, o kterou se opřeme, když nás něco trápí. Naše víra má být svědectvím, že Bůh je, má nás rád, a že život s ním nás naplňuje radostí, kterou nám nemůže nikdo a nic vzít. To ale můžeme zažívat jedině tehdy, když najdeme k Bohu osobní vztah a zároveň uznáme jeho autoritu.

Není samozřejmostí objevit skutečnost Boží lásky ke každému člověku, přijmout ji, natož předat dál. Nabízíme rodičům pomoc při náboženské výchově. Společně s nimi chceme v dětech budovat užší a hlubší vztah k Bohu, k církvi a k našemu farnímu společenství. Seznamovat je s Písmem svatým, uvádět je do modlitby a liturgického slavení. V hodinách se zabýváme i otázkami po smyslu života, zodpovědnosti a dalších tématech souvisejících s křesťanským způsobem života. V naší farnosti vyučujeme náboženství převážně na školách. Možná, že v příštích letech se pro nedostatečný počet dětí, bude učit na faře a spojovat tak děti z různých škol. Potom tam budou chodit jen děti z praktikujících rodin a ostatní se s pojmem náboženství setkají jen velice povrchně v jakémsi přehledu při občanské výchově. Výhodou přítomnosti náboženství ve školách vidím v tom, že učitelé a děti berou vzdělávání v náboženství jako něco, co do společnosti patří. Nejsme izolovanou skupinou. Je nás vidět. To přináší i velkou zodpovědnost. Další výhodou je, že hodiny navazují na sebe a žáci tak nemusí dlouho čekat nebo někam dojíždět.

Otázkou zůstává, jestli děti na náboženství přihlásit, když říkají, že je to nebaví. Myslím si, že ano, a to z několika důvodů. Dělat jen to, co nás baví, vede k pohodlnosti. Dalším důvodem je plnění slibu. Rodiče slibují, že své děti budou vychovávat ve víře. Kolektiv stejně vedených dětí jim v tom může být velkým pomocníkem. Kdo čeká, že se v hodinách náboženství budou jen hrát hry a zpívat, ten bude zklamán. Katecheta pracuje podle osnov. Pro prohloubení učiva využívá různé metody, ve kterých je prostor i pro hru. Atmosféra hodiny závisí na obou stranách: dítě – katecheta. Nezastupitelná je podpora a spolupráce rodičů.

Čím jsou děti starší, počty žáků navštěvujících hodiny náboženství se menší. Například v roce 1996 bylo pokřtěno 34 dětí, z toho 25 z naší farnosti. V letošním roce z těchto dětí jsou přihlášeny 4. V roce 2003 bylo pokřtěno 31 dětí, z toho 22 z naší farnosti.. Na náboženství jich je přihlášeno 15. Kolik dětí vydrží, až budou v 9. třídě, to ukáže čas. Přitom ve skupině stejně starých žáků je větší prostor pro témata, která je v tom určitém věku zajímají.

Vážení rodiče, přeji Vám, abyste ze svých dětí vychovali sebevědomé jedince, kteří si jsou vědomi bohatství, které jim život z víry přináší a nemají zájem jen sami o sebe, ale záleží jim na dobru každého člověka.

Výuka náboženství začne 2. týden v září.

Jana Skalická